

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 28 stycznia 2014 r.

Poz. 493

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIIL.4131.2.2014 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 23 stycznia 2014 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o *samorządzie gminnym* (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 594), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 886/LII/2013 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru „Sosnowiec Śródmieście”, zawartej w następujących przepisach:

- § 8 ust. 9;
- § 10 ust. 2 pkt 2;
- § 24 ust. 6;
- § 35 ust. 5;
- § 61 ust. 3.

Uzasadnienie

W dniu 19 grudnia 2013 r. Rada Miejska w Sosnowcu podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru „Sosnowiec Śródmieście”.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.), Prezydent Miasta Sosnowca przekazał organowi nadzoru uchwałę Nr 886/LII/2013 wraz z dokumentacją prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu w dniu 24 grudnia 2013 r.

W dniu 16 stycznia 2014 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Oceniając przedmiotową uchwałę tutejszy Organ związany był przepisem art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o *zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. Nr 130, poz. 871), która weszła w życie 21 października 2010 r., zgodnie z którym do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do którego podjęto uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

1. W ustaleniach § 10 ust. 2 pkt 2 uchwały, Rada Miejska w Sosnowcu, w zakresie granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych, w tym terenów górniczych, w ramach warunków górniczych ustaliła, że: „*nakazuje się uwzględnienie w projekcie budowlanym obiektów realizowanych na obszarze objętym planem informacji uzyskanych z Archiwum Dokumentacji Mierniczo – Geologicznej Wyższego Urzędu Górniczego na temat szczegółowych warunków zabudowy w zakresie ochrony obiektów budowlanych i urządzeń przed ewentualnymi wpływami zakończonej eksploatacji górniczej, w granicach byłego terenu górniczego K.W.K. „Sosnowiec”.*”

Narzucenie przez Radę Miejską w Sosnowcu obowiązku uwzględnienia w projekcie budowlanym, będącym elementem postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę, informacji na temat szczególnych warunków zabudowy od narzuconego przez prawodawcę miejscowego podmiotu, wykracza poza zakres kompetencji przyznanych radzie miejskiej w art. 15 u.p.z.p. do regulacji w ramach stanowienia aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W miejscu tym należy wskazać, że wymogi jakie powinien spełniać projekt budowlany zostały ściśle określone w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. *Prawo budowlane* (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409). W myśl art. 34 ust. 3 pkt 4 wskazanej ustawy, projekt budowlany winien zawierać m.in. w zależności od potrzeb, wyniki badań geologiczno-inżynierskich oraz geotechniczne warunki posadowienia obiektów budowlanych.

Ustawa *Prawo budowlane* zawiera jednocześnie delegację dla ministra właściwego do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, do określenia w drodze rozporządzenia, szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego. Na tej podstawie Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, rozporządzeniem z dnia 25 kwietnia 2012 r. w *sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego* (Dz. U. z 2012 r. poz. 462), określił szczegółowy zakres projektu budowlanego. Przepisy te dopuszczają oprawę projektu budowlanego wraz z wynikami badań geologiczno – inżynierskich oraz ustaleniem geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych. Co do konieczności określania szczegółowych zasad ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych w oparciu o bieżące wyniki badań geotechnicznych gruntu, o których mowa w art. 34 ust. 6 pkt 2 *Prawa budowlanego*, zostały one skonkretyzowane w rozporządzeniu z dnia 25 kwietnia 2012 r. w *sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych* (Dz. U. z 2012 r., poz. 463)

Brak jest zatem podstaw prawnych, aby w akcie prawa miejscowego jakim jest plan miejscowy, nakładać dodatkowe wymogi odnoszące się do zawartości projektu budowlanego, zwłaszcza że zostały one już uregulowane w innych aktach prawnych. Niedopuszczalnym jest także, by w planie miejscowym wskazywać podmiot od którego informację taką należy uzyskać, szczególnie w sytuacji, gdy pozyskanie takich danych nie jest wymagane obowiązującymi przepisami prawa. Tak sformułowany obowiązek pozbawiony jest bowiem podstawy prawnej, a kwestionowane zapisy uznać należy za nieuzasadnione rozszerzenie kompetencji Archiwum Dokumentacji Mierniczo – Geologicznej Wyższego Urzędu Górniczego. Rada miejska jest natomiast związana granicami przedmiotowymi zakresu planu wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym wyłącznie w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 u.p.z.p.

W miejscu tym należy także wskazać, że w myśl art. 15 ust 2 pkt 9 u.p.z.p., organ gminy został zobligowany przez ustawodawcę do określenia szczególnych warunków zagospodarowania terenu, w tym skutków prowadzonej w przeszłości eksploatacji górniczej i jej wpływu na zagospodarowanie przestrzenni. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w orzeczeniu z dnia 31 maja 2012 r. – sygn. akt. II SA/Gl 363/12 to gmina jest zobowiązana na etapie uchwalania planu miejscowego rozeznaczyć teren pod kątem przydatności do zabudowy, ze względu na skutki eksploatacji górniczej. W efekcie takiego rozpoznania terenu gmina, na mocy art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. zobligowana jest natomiast do ustalenia szczegółowych warunków zagospodarowania terenów, w tym wprowadzenia stosownych ograniczeń w ich użytkowaniu, a w razie konieczności również zakazu zabudowy. Poprzez przeniesienie takiego obowiązku na inwestora prawodawca zrzeka się swoich ustawowo przyznanych kompetencji.

2. Uchwalając przedmiotowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Rada Miejska w Sosnowcu, w przepisach § 8 ust. 9, § 24 ust. 6, § 35 ust. 5 oraz § 61 ust. 3, nakazała dla terenów wskazanych w tekście uchwały, prowadzenie prac ziemnych pod nadzorem archeologicznym.

W myśl z art. 7 pkt 4 i art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. *o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 – zwanej dalej: u.o.z.), jedną z form ochrony zabytków są ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W planie ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Kompetencja ta ściśle koresponduje z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p., w myśl którego w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Wskazane upoważnienia zakreślają kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego szczególnych zasad, na jakich poszczególne zabytki, zależnie od indywidualnych uwarunkowań, mogą być chronione. Kompetencja ta nie oznacza jednak pełnej dowolności i musi być wykładana przez pryzmat obowiązującego prawa. W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także rady miejskiej, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. W ocenie organu nadzoru wskazane uregulowania uchwały wykraczają poza przyznaną radzie miejskiej kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Upoważnienie nie obejmuje możliwości umieszczania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uregulowań kwestii związanych z koniecznością przeprowadzania badań archeologicznych. Kwestia ta została bowiem uregulowana w art. 31 u.o.z. Wedle art. 31 ust. 1 a pkt 2 wskazanej ustawy, osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która zamierza realizować roboty ziemne lub dokonać zmiany charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, co doprowadzić może do przekształcenia lub zniszczenia zabytku archeologicznego, jest obowiązana, z zastrzeżeniem art. 82a ust. 1, pokryć koszty badań archeologicznych oraz ich dokumentacji, jeżeli przeprowadzenie tych badań jest niezbędne w celu ochrony tych zabytków. Zgodnie natomiast z art. 31 ust. 2 u.o.z. zakres i rodzaj niezbędnych badań archeologicznych, o których mowa w ust. 1a, ustala wojewódzki konserwator zabytków w drodze decyzji, wyłącznie w takim zakresie, w jakim roboty budowlane albo roboty ziemne lub zmiana charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, zniszczą lub uszkodzą zabytek archeologiczny.

Z powyższego wynika zatem, że obowiązek przeprowadzenia prac archeologicznych istnieje tylko wtedy gdy występuje ryzyko przekształcenia lub zniszczenia zabytku archeologicznego i o ile przeprowadzenie badań jest niezbędne w celu ochrony zabytków, nie natomiast przy wszelkich pracach ziemnych.

W przypadku gdy nie mamy natomiast do czynienia z udokumentowanym zabytkiem archeologicznym, lecz w trakcie prowadzenia robót budowlanych lub ziemnych odkryto przedmiot, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem, obowiązują przepisy art. 32 u.o.z.

W konsekwencji należy zatem wskazać, że wprowadzone przez radę zapisy stanowią naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Tak sformułowany obowiązek pozbawiony jest bowiem podstawy prawnej, a cały kwestionowany zapis uznać należy za niezgodną z prawem modyfikację postanowień ustawowych.

Mając na uwadze powyższe organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały uchwały Nr 886/LII/2013 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru „Sosnowiec Śródmieście”, w części wskazanej w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY
ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału
Infrastruktury

Igor Śmietański

Otrzymują:

- 1) Rada Miejska w Sosnowcu
- za zwrotnym potwierdzeniem odbioru,
- 2) A/a.